

Våra bostadsgolv.

Liksom det är nödvändigt, att innertak och innerväggar i våra bostäder fylla moderna tekniska krav är detta även fallet beträffande golven. Dessa böra vara tät och slitstarka på samma gång som estetiskt tilltalande.

För att få en föreställning om hur olämpliga de obehandlade trägolven voro eller äro efter moderna begrepp om hygien, kan man ju tänka sig, skriver i Hem i Sv. arkitekten Victor Dorph, ett trägolv med exempelvis ett ytinnehåll av 25 kvm., för enkelhetens skull kvadratisk, och med 33 st. c:a 15 cm. breda golvplankor med lågt räknat 3 mm. mellanrum eller fogar, vilket utgör en sammanlagd fogyta av nära en halv kvadratmeter. Tänker man sig vidare denna yta placerad i golvets mitt och den övriga golvytan fogfri, så har man där alltså en smutskaka c:a 12 mm. tjock, enär fogdjupet till spånten har detta mått. Och naturligt är också, att man enligt nutidens begrepp om renlighet måste reagera inför en dylik osundhetens golvorgie, så mycket mera som olägenheten icke var begränsad till orenligheten i fogarna utan skurvattnet även trängde ned till golvfyllningen och gjorde denna sur och mättad med miasmer, vilka under årets alla dagar måste ta sitt utlopp uppåt i rumsatmosfären. Om dessutom det under varande taket är pappspänt, såsom vanligen var och ännu är fallet i trähus, så uppstod förr eller senare de allt annat än dekorativa fuktringarna, vilka svårligen kunna borttagas utan nystrykning av taket i sin helhet.

Men sedan jag sålunda läst mitt anatema över det gamla ärevördiga trägolvet, vill jag dock i rättvisans namn erkänna, att detta fortfarande fyller sin moderna uppgift att utgöra underlag för de mer eller mindre tillfyllestgörande beläggningar, varmed man på senare tiden strävar att göra golvet »tätt» eller m. a. o. ogenomträngligt för vatten och smuts. Det första steget i denna riktning togs med korkmattan eller som den även benämnes linoleummattan, vilken dock icke ur estetisk synpunkt kan anses tillfredsställande i de förnämligare bostadsrummen, liksom den även har olägenheten att »buckla sig» eller att »taga form» efter golvplankans större eller mindre bukt-

ningar, vilka så småningom uppstå om golvträet icke haft den lämpliga torrheten vid inläggningen.

Som emellertid den sedan gammalt använda ekparketten ställer sig väl dyrbar för enklare bostäder, har man under senare tiden uppfunnit olika surrogat därför i form av tunnare ekskivor, hoplötade eller limmade på furu- eller pappskivor, och därmed erhållit en golvbeläggning, som med sin ekyta ger intryck av det traditionella parkettgolvet och som bonas på samma sätt som detta. Även har man hittat på med att faststifta tunnare ekskivor eller ekstav (långstav) direkt i trägolvet, varvid stiften nedslås eller »donas» och de därvid uppkommande spikhålen på lämpligt sätt göras osynliga. Det första fabrikkatet på detta område var »Flooring», som framkom för ett tiotal år sedan och som så småningom förbättrats och frigjorts från en del från början vidlådande brister. Därefter kom Plywood, vilket erbjöd en mycket vacker vresig ekyta, men som tyvärr nu ej längre fabriceras för detta speciella ändamål. Slutligen ha vi den nyaste golvbeläggningen »Slottsparkett», vilken benämning bör ställa stora fordringar på fabrikkatet. Och flera dylika fabrikkat komma antagligen att se dagen, alldenstund framställningen av en god golvbeläggning så att säga står på dagordningen.

Beträffande priset på de nu i handeln tillgängliga ekbeläggningarna har man lyckats nedbringa detta till ungefärliga priset för prima korkmattor.

Dock är det en svaghet med dessa golvbeläggningar, nämligen att ekytan är så ömtålig och att den ständigt måste vaxas eller bonas, vilket kräver både arbete och kostnad. För att frångå denna procedur har man på sista tiden försökt att stärka ytan genom fernissning och därmed ernått rätt goda resultat, ehuru ekytan därvid något mörknar liksom den genom fernissan uppkomna glansen, visserligen dämpad genom inblandad terpentin, kanske ej ger golvet ett fullt så förnämligt utseende som den matta, vaxade ytan.

Slutligen återstår för den, som önskar den billigaste ytbehandlingen av trägolvet, att »täckmåla» detta, vilket är ganska vanligt särskilt i Tyskland. En salong med en blänkande, målade golvyta med mattor i smakfulla färger är även en vacker anblick. Denna golvbehandling är även enkel att utföra, blott man iakttagert, att träytan före strykningen är väl rengjord och torr och att alla fogar upprensas från smuts och därefter noga tätas med kitt, som bör väl hårdna. Strykningen sker därpå först med väl tillrörd

vanlig oljefärg och därefter, sedan denna torkat, med lackfärg.

Beträffande hall eller tambur är beläggningen med s. k. långstav, c:a 8 mm. ek, att rekommendera såsom slitstark och relativt billig.

Beträffande slutligen köksgolvets beläggning, så är detta en fråga, som ännu ej fått sin fullt tillfredsställande lösning, men synes det som om korkmattor här tills vidare vore det bästa. Man bör därvid tillse, att tätlistor anbringas i vecket mellan golv och panel. Dessutom kan rekommenderas strykning med någon starkt hårdnande oljefärg, exempelvis s. k. »granitfärg» i grått, varigenom korkmattan bättre bevaras.